

Geen knockdown na de lockdown

Veel seks, veel woke en veel corona. Gelukkig is de nieuwste show van Alex Agnew scherper dan de onderwerpen die hij aansnijdt.

Gilles Michiels

donderdag 22 september 2022 om 3.25 uur

Alex Agnew kan met zijn podiumpersona als geen ander een ruimte naar zijn hand zetten. Tim Tronckoe

Wake me up when it's over

Alex Agnew

Op tournee tot 12 oktober 2023, zie speeldata op alexagnew.be

‘Ik heb twee jaar vastgezet, geef mij een minuut’, zegt Alex Agnew in *Wake me up when it's over*. In zijn eerste show sinds het coronavirus toesloeg – *An evening with Alex Agnew* (2021) dubbelde grotendeels het materiaal van *Be careful what you wish for* (2019) – is Agnew nog altijd aan het bekomen van de lockdown.

Nee, de scherpste binnenkomer is die boodschap niet, maar ze is nodig om zijn punt te maken: als comedian teert hij op zijn toeschouwers. Ze normaliseren zijn zieke geest. Misschien omdat hij de spreekpop is van hun eigen foute gedachten. Het macabere circus in zijn hoofd,

vindt Agnew, staat los van de schaterende zaal waarin diezelfde bitterheid als grap wordt begrepen. Deze show moet die spreidstand overbruggen.

Voorbij de kwaadheid

Maar niet meteen. Eerst moet de gal eruit, ongefilterd. Want een virus dat zoveel onheil heeft veroorzaakt, had zijn slachtoffers toch beter kunnen kiezen. Waarom rijden er zoveel wegpiraten met deelsteps rond, bijvoorbeeld? Wie heeft de ‘ecoprofeten’ gespaard die bij hun vervuilende avocado blijven zweren? Met sappige smakgeluiden en een overdosis leedvermaak gaat Agnew door zijn zwarte lijst.

Als Agnew ‘wokkers’ een dreun verkoopt, is het niet om hun waarden, maar omdat Dries Van Langenhove zich op hun kap als verdediger van het vrije woord is gaan profileren

En toch is kwaadheid niet langer zijn drijfveer. Als hij uit zijn donkere hoofd de zaal inkruipt en de woke-beweging in het vizier neemt, is zijn kritiek scherp maar niet compromisloos. Zijn betoog is niet gericht tegen zoiets als genderfluiditeit of antiracisme, wel tegen het dogmatische discours dat errond wordt opgetrokken.

Een komiek die voor volle zalen jammert dat hij elk gesprek over diversiteit bij voorbaat verliest, wordt al eens (terecht) als geprivilegieerde zeur weggezet. Maar Agnew is slimmer wanneer hij hete hangijzers beroert. Als hij de lgbti-gemeenschap bespot, is het omdat hun categorieën het hokjesdenken meer bevestigen dan tegengaan. Als hij de ‘wokkers’ een dreun verkoopt, is het niet vanwege hun waarden (die hij als oude punker deelt), maar omdat Dries Van Langenhove zich op hun kap als verdediger van het vrije woord is gaan profileren.

Poedel initiëren

Met dat intelligente evenwicht plaveit Agnew de weg voor enkele hilarische passages, met als hoogtepunten zijn eigenzinnige lezing van een genderencyclopedie of zijn poepsimpele oplossing voor koloniale standbeelden: vervang de naamplaatjes. En warempel, ook zijn eigen seksualiteit neemt een onverwachte wending. Als vrouw en kind hun stoere vent met een dwergpoedel opzadelen – het enige andere mannetje in huis – trakteert hij het dier op een seksuele initiatie die helaas nog even op je netvlies blijft branden.

Het middenstuk is veruit het interessantste deel van de show. Tegen het eind schakelt Agnew weer over op de rolletjes die we al langer van hem kennen. De onvermijdelijke Hitlerimitatie. De obligate seksgrap. De comedian krijgt er de zaal mee aan het gieren, maar in zijn comfortzone passeert ook meer belegen humor. Dat Hitler vandaag zou opschrikken van de gasrekening? Of dat het seksuele voorspel bij Limburgers dagenlang duurt en bij West-Vlamingen slechts tien seconden? Die voorgekauwde grappen werken vooral omdat het publiek dan al even uit zijn hand smult.

Want dat blijft na al die jaren de onverwoestbare kracht van Alex Agnew: zijn podiumpersona. Die cocktail van hyperbool, timing en gespierde (lichaams-)taal, waardoor je Agnew zelfs op een propvolle Werchterwei zou herkennen. Gestileerd Nederlands voor het bewustzijn, de Antwerpse tongval voor de gal, haarscherpe imitaties en finaal een beatbox om de grap erin te rammen. Weinig comedians die een ruimte zo naar hun hand kunnen zetten.

Dat maakt wel dat de meeste van Agnews grappen verdampen zodra je de theaterzaal buitengegaan bent. En inderdaad, bekent de comedian aan het eind, meer dan een toffe avond beoogt hij ook niet. Het lijkt een bescheiden slotakkoord voor iemand die twee uur lang grofbekkend een theaterzaal heeft bespeeld. Maar na die dekselse opsluiting in zijn hoofd neemt Agnew misschien al vrede met dat simpele pact: comedian, publiek, een toffe avond.